

Taler var jo stærkt inde paa dette Forhold og mente, det var en Selvfølge, at man maatte bibeholde Bestemmelsen, eller ogsaa maatte man se at skaffe Pengene paa anden Maade. Det ærede Medlem nævnte, at der enkelte Steder betaltes 60 Kr. til Sygehjælp i Hjemmet — det skal rimeligvis være maanedlig, jeg kan da ikke tænke mig andet. Den ærede Taler ved dog vel, at der har været ikke lidt Misbrug i den Henseende. Jeg er ogsaa noget kommunalt kendt, og jeg ved, at det mange Steder er saaledes, at de gamle bor hos en Datter og Svigersøn eller hos en Søn og Svigerdatter, og for nu at give de gamle en Haandsrækning en Gang imellem forlanger de paagældende saa et saadant ikke ubetydeligt Beløb. Dér, hvor der er et frisindet Flertal i en Kommune, som den ærede sidste Taler udtrykte sig — jeg tænker, at det skal sige: socialdemokratisk Flertal, for der er vel ikke Frisind andre Steder her i Landet end i Socialdemokratiet —, dér er man parat til at give saadanne forholdsvis store Beløb ud til lønnet Sygehjælp i Hjemmet. Jeg ved positivt, at det mange Steder er blevet misbrugt; jeg skal naturligvis ikke derfor benægte, at det enkelte Steder kan være paakrævet, men mange Steder har det ikke været det; der er sikkert blevet givet større Beløb ud til dette Formaal end absolut nødvendigt.

Dyrtidstillæget falder jo bort, men det vilde rimeligvis alligevel forsvinde af sig selv, saa jeg synes ikke, der er meget at sige til, at man nu stryger det; det skulde jo helst gaa saaledes alle Vegne, at vi efterhaanden kom bort fra Dyrtidstillæg.

Det er rigtigt, som den ærede sidste Taler sagde, at i Henhold til § 7 skæres Toppen bort, men Forholdene er nu rigtignok ogsaa saaledes i mange Sogne, at næsten Halvdelen af de 65-aarige kan faa Aldersrente; man skal næsten spørge om, hvem det er, som ikke kan faa det, idet der tillades en saa stor Formue, at det ikke er saa overordentlig mange Mænd og Kvinder i et Sogn, som ejer mere. Derfor har man med nogen Ret kunnet spørge: Hvem skal betale Skatterne? Det bliver ofte de faa, der skal betale, og de mange, der kommer til at nyde godt deraf.

Man har spurgt — og den ærede sidste Taler var stærkt inde derpaa —: Er det, man vil give i Aldersrente, nu tilstrækkeligt til, at de gamle kan leve fuldstændigt deraf? Jeg skal i den Anledning henvise til Aldersdomsunderstøttelsesloven af 1891, efter hvilken Understøttelsen blev givet efter Skøn, hvad Socialdemokraterne jo ikke syntes om. Der var imidlertid sat et Minimumsbeløb,

den ærede Taler nævnte det ikke, jeg ved ikke, om det var, fordi det var for lille. Men naar man nu altsaa spørger, om Beløbet er tilstrækkeligt til at leve af, vil jeg sige, at for det første var det ikke i sin Tid fra nogen Side Tanken, at der skulde være Tale om en fuldstændig Forsørgelse, og det tror jeg ogsaa, man maa sige, at Samfundet ikke har Raad til, og for det andet kan man vel ogsaa regne med, at selv om en Mand er 65 Aar, kan han godt i mange Tilfælde, maaske de fleste Tilfælde, selv tjene noget til Hjælp.

Jeg har den Opfattelse, at Loven oprindelig har været tænkt som Hjælp til Selvhjælp, og det er sikkert ogsaa rigtigt. Jeg tror ikke, man nogen Sinde har tænkt sig, at den skulde være en Forsørgelseslov i den Forstand; at et Menneske, naar han først havde faaet tilstaaet Aldersrente, ikke mere behøvede at bryde sig om at tjene noget. Den ærede sidste Taler ankede meget stærkt over, at Aldersrenten nu først vilde kunne gives efter det 65de Aar, medens det før var efter det 60de. Efter den Pensionsordning, der her i Landet gælder for Tjenestemænd, skal de paagældende have Pension efter det fyldte 70de Aar, og jeg tror, at mange mener, det er for tidligt at give Pension. Jeg synes derfor ikke, man med Rette kan sige, at 65 Aar er for sen en Alder at faa Aldersrente i.

Jeg har endnu en Ting at fremføre, nemlig at Børn dog maa have nogen Forpligtelse overfor deres Forældre. Man siger jo, og det er rigtigt, at Forældre har Pligter overfor deres Børn, indtil de bliver voksne, men det ser i hvert Fald ikke tiltalende ud, at Mennesker, der efterhaanden bliver ret godt stillet økonomisk, lader deres Forældre modtage Aldersrente, og det sker i ikke saa faa Tilfælde. Det er ogsaa et Moment, der er værd at tænke over. Hvis man absolut holder paa, at Aldersrenten skal være saa stor, at man kan leve fuldstændigt af den, saa maa man efter min Overbevisning ind paa Forsikringsprincippet, hvorefter enhver fra en vis Alder, f. Eks. fra sit fyldte attende Aar, yder en Forsikringspræmie saa stor, at den kan betinge en fuldstændig Forsørgelse. Der er ingen Tvivl om, at det i saa Fald vil blive nødvendigt at gaa Forsikringsvejen, og det er min Overbevisning, at man inden lang Tid vil blive nødt dertil, saaledes at alle kommer til at betale noget til deres Forsørgelse i Alderdommen. Men vi maa ikke se bort fra, at Ordningen i Overgangstiden vil blive forholdsvis dyr, idet der naturligvis maa opsamles en Forsikringsfond, og medens det